

MAVİ MIZIKA

O gün hava çok güzeldi. Gökyüzünde pırıl pırıl parlayan bir güneş vardı. Uğur böceği Çıtır ve Pıtır yuvalarından uçmuş arkadaşlarının yanına gidiyorlardı. Meydandaki büyük çam ağacının altında arkadaşlarını gördüler.

Pıtır:

– Bak Çıtır, arkadaşlarımız orada. Haydi biz de yanlarına gidelim, dedi.

– Tamam gidelim.

Arkadaşlarının yanına vardıklarında herkesin, ağaca asılmış olan bir kâğıda baktığını gördüler. Onlar da merakla kâğıda baktılar.

Kâğıdın üst tarafında büyük harflerle şöyle yazıyordu: "GELENEKSEL MIZIKA YARIŞMASI". Kâğıdın alt tarafında da yarışmaya katılma şartları belirtilmişti. Diğer arkadaşları gibi Çıtır ve Pıtır da kâğıtta yazan her şeyi dikkatlice okudular.

Aslında haftalardır ormandaki genç uğur böcekleri merak ve heyecanla bu yarışmayı bekliyordu. Her sene yapılan bu yarışmaya sadece okula giden genç uğur böcekleri katılabilmekteydi.

Uğur böcekleri mızıka çalmayı çok seviyordu. Güzel mızıka çalmak uğur böcekleri için çok önemli bir özellikti. Bütün uğur böcekleri

küçük yaşlardan itibaren mızıka çalmayı öğrenirdi.

Çıtır ve Pıtır da diğer bütün arkadaşları gibi mızıka çalmayı çok seviyordu. Bu seneki

yarışmaya onlar da katılacaktı. Bu yüzden daha yarışma duyurusu yapılmadan çalışmaya başlamışlardı.

Boş vakitlerinde mızıkalarını alıp ormanın uzak bir tarafına gidiyorlar, bildikleri en güzel şarkıları çalmaya çalışıyorlardı. Bu sırada birbirine yardımcı da oluyorlardı. Bildikleri şarkıları birbirlerine öğretiyorlardı.

Ağaca asılan kâğıdı dikkatlice bir kez daha okuduktan sonra Çıtır:

– Yarışmanın vakti iyice yaklaştı. Artık daha sıkı çalışmamız gerekir, dedi.

Pıtır:

– Evet haklısın, daha çok çalışmalıyız.

Çıtır:

– Bu yarışmada birinci olmayı çok istiyorum. Ama ben birinci olamazsam senin olmanı isterim.

Pıtır:

– Ben de birinci olamazsam, senin birinci olmanı isterim Çıtır.

Ertesi gün okuldan sonra Çıtır ve Pıtır mızıkalarını alıp büyük ırmağın kenarındaki bir ağacın dalına kondular. Büyük bir istekle çalışmaya başladılar.

Önce Çıtır başladı mızıkasını çalmaya, sonra da Pıtır. İkisi de çok güzel çalıyordu.

O sırada çaldıkları şarkıları duyan karıncalar çalışmalarına ara verip onları dinlemeye başladı.

Çıtır ve Pıtır şarkılarını bitirince, karıncalar onları coşkuyla alkışladı.

Çıtır ve Pıtır karıncaların alkışlarından çok memnun olmuştu. Şarkıları karıncalar tara-

fından beğenildiğine göre yarışmada da beğenilir diye umuyorlardı. Son şarkıyı birlikte çalmaya başladılar. Gerçekten de çok güzel çalıyorlardı. Fakat şarkıları bir kahkaha sesiyle bölündü.

Çıtır ile Pıtır'ın karşısındaki ağaca konan bir uğur böceği onlara bakıp kahkahalarla gülüyordu. Bu uğur böceği, Çıtır ile Pıtır'ın okul arkadaşı Süslü idi. Çıtır ve Pıtır, Süslü'nün niçin öyle kahkahalarla güldüğünü anlayamamıştı.

Çıtır ve Pıtır'ın merakla kendisine baktığını gören Süslü nihayet gülmeyi bıraktı. Çıtır:

– Niçin karşımıza geçip gülüyorsun, dedi.

– Niçin mi gülüyorum? Mızıka çalışınıza gülüyorum tabi. Siz bu şarkılarla yarışmayı kazanacağınızı mı zannediyorsunuz?

Pıtır kızmıştı:

– Sen ister beğen ister beğenme, ama bu

yarışmayı biz kazanacağız.

Süslü bir kahkaha daha attı:

– Ha, ha, ha…

Sonra ciddileşerek:

– Boşuna yorulmayın, bu yarışmayı kimin kazanacağı şimdiden belli.

Çıtır:

– Kim kazanacakmış?

Süslü, kendinden emin bir şekilde:

– Ben kazanacağım tabi ki, dedi. Sonra da cebinden mavi renkli bir mızıka çıkardı. Bu mızıkayı göstererek:

– Elinizdeki eski mızıkaların sesi ile benim mızıkamın sesini karşılaştırın. Böylece yarışmanın birincisinin kim olacağını siz de görürsünüz, dedi.

Çıtır ve Pıtır, Süslü'yü merakla izliyordu. Süslü, mavi mızıkayı ağzına götürürken:

– Dinleyin bakalım, dedi ve mızıkayı çalmaya başladı.

Mızıkadan gerçekten de çok güzel bir ses çıkıyordu. Bu ses, öteki mızıkaların sesinden

çok farklıydı. Çok ince, kulağa hoş gelen bir sesi vardı.

Ayrıca, Süslü çok güzel bir şarkı çalıyordu. Süslü mızıkasıyla şarkı çalmaya başlayınca karıncalar yine işlerini bırakıp şarkıyı dinlemeye başladılar.

Şarkı bittiğinde Süslü'yü, Çıtır ve Pıtır'ı alkışladıklarından daha kuvvetli bir şekilde alkışladılar.

Süslü gururla Çıtır ve Pıtır'a bakarak:

– Görüyorsunuz ya, karıncalar da benim şarkımı daha çok beğendi. Çünkü bu ormanda benim mızıkamdan daha güzel bir mızıka yok. Bu mızıkayı dayım çok uzaktaki bir ormandan getirdi. Bu mızıkayla yarışmada birinci olacağım, dedi.

Sonra mızıkasını cebine koyarak uçtu ve oradan uzaklaştı.

Çıtır ve Pıtır hem kızgın hem de şaşkındı. Kızgınlardı, çünkü Süslü kendileri ile alay etmişti.

Şaşkınlardı, çünkü bu kadar güzel ses çıkaran bir mızıkayı daha önce hiç duymamışlardı. Süslü, yarışmaya bu mızıkayla katılırsa kendilerinin birinci olması çok zordu.

Çıtır, kendisine bakan Pıtır'a:

– Gerçekten de çok güzel çaldı değil mi, diye sordu.

Pıtır, yüzü asık bir şekilde:

– Evet, gerçekten de güzel çaldı. Ama o güzel çaldı diye biz yarışmaya hazırlanmaktan vazgeçecek değiliz, dedi.

– Evet, biz elimizden geleni yapalım. Sonra da başarılı olmak için Allah'a dua edelim.

Pıtır da Çıtır gibi dua etmeyi çok seviyordu:

– Evet başarılı olmak için çalışalım ve dua edelim, dedi.

Günler çabucak geçmiş, yarışmaya sadece bir gün kalmıştı. Çıtır ve Pıtır okuldan çıkışta doğruca her zaman gittikleri yere gitmişlerdi. Yarışma için son çalışmalarını yaptıktan sonra evlerine dönüyorlardı.

Çıtır:

– Ben çok heyecanlanmaya başladım Pıtır.

– Ben de Çıtır. Yarın bir gelse de şu yarışmaya katılsak artık.

– Birinci olabilir miyiz dersin?

– Doğrusu bilmiyorum. Süslü, yarışmaya katılmayacak olsaydı şansımız çok yüksekti. Ama o da çok güzel çalıyor ve onun mızıkası bizimkinden daha güzel ses çıkarıyor.

– Birinci olmayı çok istiyorum Pıtır. Birinci olamazsak üzülürüm, ama Süslü birinci olursa daha fazla üzülürüm. Çünkü Süslü birinci olursa karşımıza geçip bizimle alay eder yine. Birinci kim olursa olsun yeter ki Süslü olmasın.

– Ben de birinci olmayı çok istiyorum Çıtır. Biz elimizden geleni yaptık. İnşallah yarın ikimizden biri birinci olur. Ama olamasak da üzülmeyelim.

– Evet, haklısın galiba Pıtır.

Konuşurlarken bir yandan da uçuyorlardı. Büyük çam ağacına yaklaştıklarında arkadaşlarının ağacın altında olduklarını gördüler.

Pıtır:

– Bak, arkadaşlarımız büyük çamın altında.

Haydi yanlarına gidelim.

– Gidelim.

Çıtır ve Pıtır ağacın yanına vardıklarında arkadaşlarının bir kişinin başında toplandığını gördüler. Ortadaki kişi Süslü'ydü. Süslü:

– Ben ne yapacağım şimdi? Yarışmaya nasıl katılacağım, diye ağlıyordu.

Çıtır, oradaki uğur böceklerine merakla:

– Süslü'ye ne oldu? Neden ağlıyor, diye sordu.

– Mavi mızıkasını kaybetmiş. Çok aramasına rağmen bulamamış. Şimdi yarışmaya katılamayacağı için üzülüyor.

Çıtır ve Pıtır göz göze geldiler. Sonra evlerine doğru uçmaya başladılar. Çıtır bu duruma çok sevinmişti. Çünkü Süslü yarışmaya katılmayınca kendilerinin rahatlıkla birinci olacağını düşünüyordu.

Uçarlarken Pıtır'a:

– Oh oldu Süslü'ye. Şimdi yapacak hiçbir şeyi yok. Görsün bakalım kim birinci olacakmış, dedi.

Pıtır:

– Ben öyle düşünmüyorum Çıtır, dedi.

Çıtır şaşırmıştı:

– Neden? Süslü'nün bize karşı davranışlarını hatırlamıyor musun? Mavi mızıkasını nasıl da kibirli kibirli çalıyor, sonra da bizimle alay ediyordu.

– Olsun. Ben yine de Süslü'nün yarışmaya katılmasını isterdim. Hem bize kötülük yapanlar için bile iyi şeyler düşünmeliyiz. Böylece dinimizin bir güzelliğini Süslü'ye davranışlarımızla göstermiş oluruz. Süslü de bir gün hatasını anlayıp davranışlarını düzeltebilir, ne dersin?

– Hiç zannetmiyorum Pıtır.

Böyle konuşurken yollarının ayrıldığı yere gelmişlerdi. Birbirlerine ertesi günkü yarışma için başarılar dileyerek ayrıldılar.

Çıtır, düşünceli düşünceli yuvasına doğru uçmaya devam ediyordu.

Güneş, tam tepedeydi. Uçarken Çıtır'ın gözüne yerden bir ışık geldi. Otların arasındaki bir cismin üzerine vuran güneş ışığı Çıtır'ın gözlerine yansımıştı.

Çıtır, merakla ışığın geldiği yere baktı. Geri dönüp oraya doğru yaklaştı. Yerde bir cisim vardı. Yaklaştıkça daha iyi görüyordu. Yaklaştı, yaklaştı. En sonunda otların arasındaki cismin bir mızıka olduğunu anladı.

Tam mızıkanın olduğu yere kondu. Bu Süslü'nün kaybettiği mavi mızıkaydı. Çevresine baktı, kimse yoktu. Mızıkayı alıp cebine koydu ve oradan uzaklaştı.

Biraz uçtuktan sonra bir ağacın başına kondu. Mızıkayı cebinden çıkardı. Mızıka gerçekten de çok güzel görünüyor, parıl parıl parlıyordu. Ağzına götürüp çalmaya başladı. Mızıkadan çıkan ses gerçekten çok güzeldi.

Uzunca bir süre mavi mızıkayı çaldıktan sonra düşünmeye başladı. Yarışmaya bu mızıkayla katılsa kesin birinci olurdu.

Ama bu mızıkayı kullanamazdı. Çünkü mavi mızıkanın Süslü'ye ait olduğu hemen anlaşılırdı.

Mavi mızıkayı Süslü'ye de vermek istemiyordu. En azından yarışma bitene kadar mavi mızıkayı kimseye göstermemeliydi. Böylece Süslü'nün yarışmaya katılması mümkün olmayacaktı. Bu düşüncelerle yuvasına gitti.

Nihayet beklenen gün gelmişti. Seyirciler, jüri üyeleri ve yarışmacılar hazırdı. Herkes çok heyecanlıydı. Yarışma okulun bahçesinde düzenleniyordu.

Ortada geniş bir alan yarışmacılara ayrılmıştı. Biraz önde jüri üyeleri oturmuştu. Arka taraflarda ise seyirciler yer almıştı. Çocukları yarışmaya katılan anne babalar, heyecanla yarışmanın başlamasını bekliyordu.

Sonunda yarışmacılar için hazırlanan alana

bir sunucu çıktı. Sunucu güzel kıyafeti ve tane tane konuşmasıyla dikkat çekiyordu. Yarışmanın başlaması için yarışmacıların hazırlanmasını söyledi. Daha sonra her yarışmacı tek tek şarkısını söylemeye başladı.

Çıtır ve Pıtır yarışmacılar arasında yan yana duruyorlar, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. İkisi de heyecanlıydı. Çıtır çevresine baktı. Anne ve babası az ilerde kendisine gülümsüyordu.

O sırada aklına mızıkası geldi. Mızıkasının cebinde olup olmadığını kontrol etmek için elini cebine attı. Mızıkayı çıkardı. Fakat bu mızıka mavi mızıkaydı. Şarkısını bu mızıkayla değil kendi mızıkasıyla çalmalıydı. Mavi mızıkayı cebine koydu hemen. Elini diğer cebine soktu. O cebinden kendi mızıkasını çıkardı, elinde tutmaya başladı.

Sonra tekrar çevresine baktı. Kalabalık arasında Süslü'yü gördü. Süslü üzgün biçimde sahneye bakıyordu. Çıtır "Süslü yarışmaya katılamadığı için çok üzülüyor olmalı. Mavi mızıkanın bende olduğunu bir öğrense ne kadar çok şaşırır kimbilir." diye düşündü.

O sırada Pıtır, Çıtır'ın Süslü'ye doğru baktığını görüp:

– Çok üzgün görünüyor değil mi, diye sordu.

– Evet, çok üzgün olduğu belli.

– Şimdi onun mızıkasını bulmasını çok isterdim.

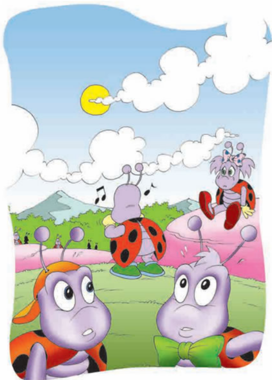
– Ama onun bize yaptıklarını unuttun mu?

– Hayır Çıtır unutmadım. Tabi ki onun davranışları yanlıştı. Fakat o yanlış davranışlarda bulunsa bile biz doğruluktan ayrılmamalıyız. Allah, bizim her zaman doğruluktan yana olmamızı ister. Kimseye kötülük yapmamızı istemez.

Çıtır başını öne eğerek:

– Yani, sen onun mızıkasını bulsaydın Süslü'ye verir miydin?

– Verirdim tabi. Baksana nasıl üzülüyor? Ama bu vakitten sonra yapacak bir şey yok.

O sırada yeni yarışmacı sahneye çıkmıştı. Birlikte onu dinlemeye başladılar. Fakat Çıtır'ın aklı Süslü'deydi.

Dönüp bir kere daha baktı Süslü'ye. Sonra birden Pıtır'a dönüp:

– Ben birazdan geleceğim, dedi ve kalabalık içinde Süslü'ye doğru ilerlemeye başladı.

Pıtır ne olduğunu anlamamıştı. Şaşkın şaşkın Çıtır'ın arkasından baktı.

Çıtır kalabalığın arasından Süslü'nün yanına zorlanarak ulaşmıştı. Süslü dalgın dalgın yarışmacılara bakıyordu. Çıtır, Süslü'nün kulağına eğilip :

– Merhaba Süslü, dedi.

Süslü kendine gelip Çıtır'a baktı:

– Merhaba Çıtır. Sen yarışmaya katılmayacak mısın?

– Katılacağım.

– Burada ne geziyorsun öyleyse, yarış-

macıların yanına gitsene.

– Gideceğim ama tek başıma değil. Birlikte gideceğiz.

– Ama biliyorsun benim mızıkam kayboldu, bu yüzden yarışmaya katılamayacağım.

– Ben sana bir mızıka versem yarışmaya yine katılmaz mısın?

– Bana mızıka mı vereceksin?

Çıtır, cebinden mavi mızıkayı çıkardı ve Süslü'ye uzatarak:

– Evet sana bir mızıka vereceğim, hem de mavi mızıkanı.

Süslü çok şaşırmıştı:

– Ama, ama! Nasıl oldu bu?

– Dün eve giderken mızıkanı otların arasında buldum. Şimdi bunu al da yarışmacıların yanına gidelim. Birazdan sıra bize gelir.

Süslü sevinç ve heyecanla mızıkasını alıp

Çıtır'la birlikte yarışmacıların yanına gitti.

Yarışma sonuçlandığında Süslü birinci, Pıtır ikinci, Çıtır ise üçüncü olmuştu.

Çıtır, birinci olamadığı için hüzünlüydü. Ama yine de yaptığından pişman değildi. Birinciliği gerçekten hak eden kişi Süslü olduğuna göre onun yarışmaya katılmasını engellemek doğru olmazdı.

Hem Pıtır haklıydı, kötülüklere kötülükle değil, iyilikle karşılık vermek gerekirdi. Bu

düşünce onu iyice rahatlatmıştı. İyi ki mavi mızıkayı Süslü'ye vermişti.

Süslü, kendisi yüzünden yarışmaya katılamasaydı, büyük bir hata işlemiş olacaktı. Belki bu yüzden ömür boyu vicdan azabı duyacaktı. Pıtır gibi iyi kalpli, dürüst bir arkadaşı olduğu için de Allah'a şükretmeliydi.

Süslü ise şaşkınlığını henüz atamamıştı üzerinden. Nasıl olmuştu da bir anda her şey değişmişti? Daha biraz öncesine kadar yarışmaya katılabileceğini bile düşünmüyordu.

Oysa şimdi birincilik madalyası elindeydi. Sanki bir rüya görüyordu. Tabi bu başarısında en büyük pay Çıtır'ındı. O, mavi mızıkasını getirmeseydi yarışmaya katılması mümkün değildi.

Sonra aklına Pıtır ile Çıtır'a mavi mızıkasını gösterdiği an geldi. Nasıl da alay etmişti onlarla. Buna karşı Çıtır, mızıkasını kendisine getirerek yarışmaya katılmasını sağlamıştı.

Yaptıklarından pişman olmuştu. Fakat pişman olmak yetmezdi.

Gidip özür dilemeliydi. Kendisini tebrik edenler gittikten sonra Çıtır ve Pıtır'ın yanına yaklaştı. Onlara:

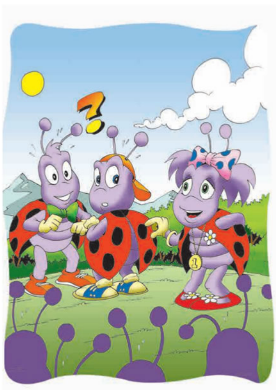
– Arkadaşlar sizden özür diliyorum. Sizi üzdüm. Lütfen beni affedin, dedi.

Pıtır:

– Önemli değil Süslü. Senin bir gün hatanı anlayacağını biliyorduk. Öyle değil mi Çıtır?

– Evet Süslü. Önemli olan hatamızı anlamak ve o hatayı tekrarlamamak.

Süslü, arkadaşlarının kendisini affetmelerine çok sevinmişti. Çıtır'a dönerek:

– Çıtır önce mızıkamı getirerek, sonra da affederek beni çok sevindirdin. Şimdi beni daha çok sevindirmek ister misin?

– Tabi ki isterim.

Bunun üzerine Süslü cebindeki mavi mızıkayı çıkararak Çıtır'a uzattı:

– Öyleyse lütfen bu mızıkayı al. Mavi mızıkayı sana hediye etmek istiyorum.

Çıtır şaşkındı:

– Ama, Süslü! Bu senin mızıkan, bunu alamam. Hem bu mızıkayı benden daha çok Pıtır hak ediyor. Çünkü benim doğru davranmamı aslında o sağladı.

– Olsun Çıtır, sen bana hayatımın en mutlu günlerinden birini yaşattın. Ben de bu mutluluğumu seninle paylaşmak istiyorum. Lütfen beni kırma.

O sırada Pıtır söze karıştı:

– Haydi al Çıtır, bence bu hediye asıl senin hakkın. Hem mavi mızıkayı alırsan Süslü'yü mutlu etmiş olacaksın.

Çıtır, Süslü'nün hediye ettiği mavi mızıkayı alıp ona kendi mızıkasını verdi.

Böylece kendisi mavi mızıkanın sahibi olurken Süslü de mızıkasız kalmayacaktı.

Çıtır, o gün Pıtır gibi bir arkadaşı olduğu için Allah'a şükretti. Çünkü Pıtır ona her zaman iyi kalpli ve dürüst olmayı öğütlüyordu.

Aileler de çocukları tebrik ettikten sonra yuvalarına döndüler. Bütün çocuklar bu yarışmadan çok keyif almışlardı. Daha şimdiden gelecek senenin yarışmasını düşünmeye başlamışlardı.

Bu sırada Çıtır, Pıtır, Süslü mızıka çalarak eğlenmelerine devam ediyorlardı.

Evlerine varıncaya kadar mızıka çalmaya devam ettiler. Üçü de çok mutluydu.